

KAPITEL ÅTTA

Tuatha Emgah

MOIRA SÅG MED TVIVLANDE ÖGON på vägen framför henne. Den var rak och bred och gjord av hårt packad lera, precis som alla andra vägar hon hade sett i sitt liv. Trots det var den här vägen annorlunda. Den här vägen kallades Eyaca, och den var betydligt äldre än vad hon ens kunde föreställa sig. Den sträckte sig från Rosendalen i öster, runt Salúmskogen, förbi Eyanib och sedan tillbaka i en krok mot Pellira. Moira visste inte vilka som hade gjort den. Det gjorde ingen. Men det var inte det som var problemet nu. Problemet var att Moira var vilse.

– Så Tias, åt vilket håll tror du att vi ska gå? frågade hon skatungen på sin axel.

Trots hennes förmaningar envisades han med att sitta där, och det var bara under nätterna som hon lyckades övertala honom att ligga i hennes ficka. Tias la huvudet på sned och betraktade Eyaca. Moira suckade.

– Du vet att vi måste välja en väg, sa hon. Annars blir vi fast här för evigt.

Vägen åt höger ledde vidare över en slätt, vars ena sida var kantad av höga barrträd. Vägen rakt fram försvann bakom böljande gräsklädda kullar tills den bara syntes som ett smalt streck mot allt det gröna. Moira såg åt det ena hållet, och sedan åt det andra. Hon hade lämnat Pelliraskogen den morgonen efter nästintill en veckas vandrande genom den. Nu höjde sig de mäktiga träden bakom henne där hon stod och tvekade.

– Alla måste ha märkt att vi är borta nu, sa hon till Tias. De måste ha gett sig iväg för att leta. Vi måste se till att de inte hittar oss.

Tias kraxade svagt till svar, och Moira måste le.

– Så, sa hon. Ska vi förlita oss på att Irotsih tar oss under Sina vingars skugga, och bara sitta och vänta här?

Skatan svarade inte, utan la bara ett par orediga dun tillrätta. Moira struntade i honom och satte sig helt sonika vid vägkanten. Hon var hungrig i vilket fall som helst, det måste ha passerat morgonmål för flera timmar sedan. Hon öppnade sin ränsel och tog fram fårfiolen, som hon började skära upp i präktiga skivor. När hon hade ätit sig mätt och matat Tias, lutade hon sig tillbaka mot en trädstam medan hon försökte bestämma sig för vilken väg hon skulle ta. Hon måste ha nickat till, för hon vaknade av att Tias nöp henne hårt i örat.

– Aj! skrek hon och blev genast klarvaken. Varför gjorde du sådär?

Hon blängde på skatan och gned sig på örat, som ömmade under hennes beröring. Men ilskan försvann snart. Nu hörde nämligen Moira det som Tias måste ha hört: ett entonigt mullrande ljud som kom långt bortifrån. Hennes första tanke var åska, men när hon tittade upp lyste fortfarande solen. Det fanns inte ett moln på himlen, och dessutom pågick mullret alldeles för länge för att det skulle vara åska. Moira reste sig häftigt. Ifall hon kisade längs den högra vägen kunde hon se ett moln av damm som kom allt närmare i takt med att mullrandet växte sig starkare. Moira stod som förstened och bara stirrade. Inuti dammolnet skymtade hon en hög vagn dragen av två silvergrå hästar. Vagnen var förgylld, och tunga röda draperier hade hängts upp från dess tak. Tydligt för att absolut ingen skulle få se vad som skymdes i vagnen. Ovanpå kuskbocken satt en man med en piska svart som natten i handen. Han manade på hästarna, som med fradgande mular redan sprang så fort de kunde. Hela ekipaget närmade sig Moira, och hovtrampet stegrades till ett dån som ringde i hennes öron. Så var vagnen helt nära. Tiden verkade gå långsammare än vanligt. Med stigande rädsla såg Moira hur en liten vindil grep tag i det röda draperiet på vagnssidans närmast henne själv, och tvingade det bakåt så att vagnens hemlighet var synlig för ett ögonblick. Ett par kalla gröna ögon såg plötsligt in i Moiras, en förtjusande rosaröd mun drogs upp och blottade två rader pärlvita tänder i ett grymt leende. Det varade inte länge. Plötsligt återgick tiden till det normala, vagnen drog förbi och försvann i fjärran. Solen tittade fram igen, Moira hade känt det som om den hade försvunnit under den stund som ögonen hade syns. Men det fanns fortfarande inget moln över hennes huvud. Kylan måste ha kommit någon annanstans ifrån. Moira andades mycket tungt och var tvungen att sätta sig ner igen. Trots solens värme och hennes egen tjocka mantel dröjde det en god stund innan hon slutade darra av köld.

•••••

Det var återigen Tias som gjorde henne uppmärksam på att den mystiska vagnen inte var det enda som rörde sig på Eyaca denna dag. Men denna gång var det inte någon vagn, utan bara en ensam ryttare. Snart upptäckte Moira hästen, en ståtlig mjölkvit hingst med betsel av guld som blänkte i solen. På dess rygg satt en högväxt man klädd i blått. Först trodde Moira att han var en vägvaktare, en av de män som vaktade alla Taran-Zells vägar, men den tanken försvann snabbt. Den här mannen verkade för majestätisk för att vara en vägvaktare, han såg mer ut som en fin herre eller rent av en kung. Dessutom brukade vägvaktare oftast vara klädd i rött. Denna mans hår var gyllenblont och blåstes bakåt av fartvinden där han red, ett blåklintsblått band höll det från hans ansikte. När han kom närmare, vilket inte tog särskilt lång stund,

kunde Moira se att han bar ett svärd vid sin sida. Det var instucket i en mycket vacker slida av vitt skinn prytt med snirklande mönster i guld. Svärdet såg inte ut att vara ett vapen, utan verkade mest vara en prydnad. Mannen var klädd helt och hållet i olika nyanser av blått, med byxor och tröja av något hållbart men ändå vackert material i samma färg som himlen. Över det hade han en mörkare tunika, och en nästintill vit mantel fladdrade i vinden bakom honom. Moira höll andan. Hon kunde nästan urskilja mannens anletsdrag nu. En plötslig instinkt sa åt henne att hon borde flytta sig ut vägen innan hon blev nertrampad, men hon stannade ändå för att titta. Mannen var bara ett par meter ifrån henne när hon såg hans ansikte och hennes hjärta stannade. Hon hade aldrig sett något mer fulländat i hela sitt liv. Det var som om en konstnär hade skulpturerat fram det perfekta ansiktet ur ett felfritt marmor- block, och en trollkarl sedan hade blåst liv i det. Som i ultrarapid såg Moira hur mannen öppnade munnen för att mana på sin häst, hur svärdsfästet glimmade i solen, hur hans gröna ögon blixtrade under jämna ljusbruna ögonbryn... En plötslig intensiv smärta i hennes redan skadade öra drog henne tillbaka till verkligheten, och hon skrek högt.

– Tias! utbrast hon. Vad är det med dig idag?

Skatan släppte taget, och greppet om hennes öra lättade. Hon gav honom en förebrående blick. Tias kraxade vildsint, det lät som om han skällde ut henne.

– Vad säger han?

– Jag vet inte, svarade Moira. Men han verkar inte vara på sitt soligaste humör idag pre...

Hon stelnade till och lyssnade. Inga hovslag. Främmande manlig röst. Åh nej.

– Kan du hjälpa mig? frågade den grönögde ryttaren med ett vänligt leende.

Moira hade tappat talförmågan. Hon kunde bara nicka. Den här ofantligt ståtliga mannen hade stannat framför henne. För att prata med henne. Och han log. Mot hennes!

– Har fröken sett en vagn komma förbi här? frågade ryttaren. En ganska stor, med röda förhängen?

Moira nickade igen och klarade strupen. Hon kände sig alldeles torr i munnen.

– Ja, det har jag, sa hon med darrande röst. Den försvann åt det hållet.

Hon pekade åt vägen framåt. Mannen log igen, och hans ögon glittrade.

– Tack ska du ha, sa han.

Det kändes som om luften vibrerade runt dem. Deras ögon var fast förankrade i varandras. Mannens hand rörde sig och drog av något från sitt finger. Moira såg inte vad det var förrän han sträckte fram det till henne.

En ring. En smal slät silverring, så utsökt i sin enkelhet att hon blev alldeles förlamad. Moiras hand darrade när hon tog emot den, och deras händer nuddade vid varandra för bråkdelen av ett ögonblick.

– Som tack, sa mannen och log en sista gång.

Sedan smackade han högt och fick sin häst att åter börja springa. Moira stirrade efter honom tills dammet hade lagt sig. Då blev hon plågsamt medveten om hur hon såg ut. Skjortan och briggan hade fuktiga fläckar efter grässets dagg över hela ryggen, och de hade hunnit bli både smutsiga och trasiga efter sex dagar ute i skogen. Hon hade löv och barr i det oordnade håret, och barken som hon hade lutat huvudet emot hade givit henne ett mönster på kinden. För första gången kände sig Moira riktigt utfattig.

Men det är jag ju inte, kom hon på. Jag har ju de där silvermynten som Mattias gav mig. Jag är faktiskt nästan förmögen.

Nå, i vilket fall var hon säker på åt vilket håll hon skulle gå. Med ett litet leende i ena mungipan lyfte hon ränseln och fortsatte Eyaca rakt fram.

.....

Vägen förde henne österut, med grästäckta slätt på båda sidor. Det var en stekande het dag, ovanligt för att bara vara maj. Moiras steg blev allt tyngre i takt med att törsten och tröttheten gjorde sig påminda. Hon hade försökt att snåla med vattnet så länge det gick, hon hade inte så mycket, men nu var det oundvikligt. Utan vatten skulle varken hon eller Tias klara sig så länge. Efter att ha gått i timmar och tvingat sig själv att stå ut, satte sig Moira tillsist vid vägkanten och öppnade vattenflaskan. Tias fick först, och han drack törstigt ur hennes kupade handflata. Sedan drack hon själv. Efter bara ett par klunkar fick hon lov att stoppa sig själv. Snabbt fick hon i flaskkorken och stoppade den tillbaka i ränseln. Tias betraktade henne undrande och inte så lite förebrående.

– Jag vet, sötnos, sa hon och klappade honom med ett kärleksfullt leende över huvudet. Jag vet att du vill ha mer. Men vi måste spara. Vi vet inte när vi träffar på ett vattendrag att fylla flaskan vid.

Tias strök sig förlåtande mot hennes hand och klappade lite med näbben. Moira kysste honom lätt.

– Skönt att du är med mig Tias, mumlade hon ömt. Det skulle vara så mycket svårare på egen hand.

Hon såg sig omkring över slätten, där de små vita blommor som Mattias brukade kalla klockor var det enda som avvek från grönskan. En söt doft svävade över vägen, en doft som var bekant.

– Rosor! utbrast Moira. Men... var kan det växa rosor här ute?

Hon reste sig och glömde sin trötthet. Med halvslutna ögon följde hon

sitt luktsinne. Doften av rosorna förde henne vidare, hon fortsatte vägen fram med stigande nyfikenhet. Rosor. Moira hade alltid förknippat dem med sin mor, vars trädgård hade varit en hyllning till den vackra blomman. Genom sina sänkta ögonlock kunde hon plötsligt se ett tjockt mörkgrönt streck framför sig. Strecket växte medan tiden passerade, och när solen hade börjat närma sig västra horisonten hade det förvandlats till en hög blomhäck. Den hade blanka gröna blad, och när Moira kom närmare upptäckte hon små näpna rosenknoppar på väg att slå ut. Luften var tung av doften, och det kändes nästan som ett välkomnande.

– Tror du att det går att komma igenom här? frågade Moira Tias och sträckte fram handen för att röra vid en skär knopp.

Hon förstod att det här måste vara Gränsen till Rosendalen som Viktor hade berättat om under deras besöks första dag. Det gick många rykten om Rosendalen. Att de inte hade krigat på mycket länge och därför var det rikaste stället i hela Taran-Zell. Att allt blomstrade där, och att folket knappt behövde arbeta för brödfödan. Moira var inte säker på att hon trodde på allt. Nå, det där med krig var bevisligen sant, men hon betvivlade att man löste ett grevskaps alla problem bara genom att man inte krigade. Nej, Rosendalen hade nog också sina hemligheter. Men dess gräns var i sanning otrolig. När Moira kikade igenom det slingrande grenverket upptäckte hon att man knappt kunde se den andra sidan. Grenarna satt för tätt, och överallt stack skarpa taggar upp. Hon såg åt ena hållet, och sedan det andra, men rosmuren sträckte sig så långt hon kunde se åt båda hållen.

– Nå, vi vet att ryttaren måste ha kommit förbi, sa hon högt, och det darrade till i henne vid tanken på honom. Hans häst lämnade ganska ordentliga hovavtryck efter sig på vägen. Men det finns ingen dörr. Så hur hänger det ihop?

Hon såg på Tias, som lugnt plirade på rosorna. Han verkade inte oroa sig speciellt mycket. Moira suckade.

– Men det måste finnas något! utbrast hon frustrerat.

Då fick hon syn på detta något. Det låg halvdolt bland vissna blommor och fjolårs invid muren. Moira föll på knä vid sidan av det och strök bort den halvruvna sörjan av illaluktande rosenblad. Det var en fullständigt slät stenplatta, ungefär lika stor som hennes handflata, och den hade några ord inristade. Med tungan i ena mungipan stavade sig Moira igenom dem.

– Ae... cil, släpp fram mig...

Det hördes ett svagt prasslande, som om vinden ven igenom rosornas alla blad, och hon tittade upp. En lätt krusning for igenom rosmuren, och sedan hände något mycket märkligt. Muren delade på sig, rosorna höjde sig mot skyn och bildade en valvbåge över vägen. Moira och Tias såg ut över gröna ängar där vårblommor stod tätt och fyllde luften med sina olika

vällukter. Moira kunde skymta konturerna av ett slott eller en borg ungefär en dagsvandring därifrån, och runt det ringlade tunna rökstrimmor upp mot en azurblå himmel. Med försiktiga steg, som om hon var rädd för att rosmuren åter skulle sluta sig runt henne, smög hon sig igenom valvbågen med Tias på axeln. Han verkade lika överväldigad som hon, och stirrade på rosenknopparna utan ett enda litet krax. När de hade kommit ut på andra sidan vände sig Moira om. Rosmuren hade stängt sig bakom dem och var nu åter ogenomtränglig. Moira ruskade på huvudet och fortsatte längs vägen. Den omgavs nu av ängar och åkerlappar i alla nyanser av ljusgrönt. Moira drog ett djupt andetag och vandrade på, upplivad av det vackra vädret och den friska doften.

•••••

De slog läger vid en porlande bäck som sprang fram ur marken, och Moira ställde till med fest. Hon hittade bäckveronika vid vattenbrynet, som hon visste var gott som sallad, så hon la den späda lilla växten på ett par ostsmörgåsar som hon hade gjort. Vatten fanns i överflöd, så det blev riktigt mysigt. Moira önskade bara att hon hade kunnat laga till något riktigt varmt och mättande som omväxling, men hon fick nöja sig med fårfiol. När de hade ätit sig mätta intill den lilla sprakande brasan la de sig ner och blundade. Moira var dödstrött. Ändå kunde hon inte somna, utan låg och tänkte på den mystiske ryttaren. Hon hade hans bild tydligt inpräntad innanför ögonlocken och tillät sig själv med en angenäm kittling i maggropen att tänka tillbaka på de leenden hon hade fått. Ömma, varma, vänliga... Moira smekte sakta ringen som hon bar på vänstra lillfingret. Den var för smal för att passa någon annanstans, förmodligen var den gjord för fina rikemansfingrar. Men det spelade ingen roll. Nu var den hennes, det andra smycket hon ägde. Belåten över detta faktum somnade Moira.

•••••

Ett förvånat utrop väckte henne, och hon slog upp ögonen. Det första hon fick syn på var ett par gröna damskor, som var alltför fina för att behöva gå i daggvått gräs. När Moira höjde blicken såg hon en mycket vacker kvinna stå där och le mot henne.

– God morgon, hälsade kvinnan med märkligt flöjtlik röst.

Det lät som om hon bröt på något. Moira satte sig upp och böjde hastigt på huvudet.

– God morgon själv, svarade hon. Kan jag hjälpa er med något?

Kvinnan smålog och sträckte fram handen för att hjälpa henne upp på

fötter. Moira tog den, och den var sval och mjuk i hennes egen. Kvinnan måste vara ganska så förmögen, hennes gröna klänning var av ett tyg som var så lätt och vackert att Moira närapå gapade. Kvinnans hår hade en vackert kopparröd färg, och det var klippt så kort att det knappt nuddade de smala axlarna. I stort var kvinnan mycket spröd, som en fågel. Moira kunde inte sluta stirra på henne.

– Kanske du kan hjälpa, sa kvinnan vänligt. Jag letar efter någon. En flicka vid namn Moira Mattidotter.

Moiras haka föll ner.

– Jag är Moira Mattidotter, sa hon och tog ett steg mot kvinnan. Vad vill ni mig?

Hon la till ett ”min dam” också för att inte verka oartig. Kvinnan sken upp.

– Då trodde jag rätt, sa hon leende. Mitt namn är Tuatha Emgah. Jag var en vän till din mor.

– Min... MOR?!

I hela sitt femtonåriga liv hade inte Moira blivit så förvånad. Kvinnan småskrattade.

– Ja, till din mor, bekräftade hon. Är det så märkligt?

Hon suckade lätt.

– Åh, vi upplevde många saker tillsammans, Magda och jag, sa hon. Många äventyr. Vi var som systrar. Men så skulle hon gå och förälska sig i den där... den där vidrige...

Tuathas vackra ansikte mulnade, men så ruskade hon på huvudet för att få tillbaka sitt leende. Nu var det lite sorgset,

– Kärlek förblindar, sa hon dystert. Farmar Matti blev så glad för sin son att Magda gärna ville ge honom en till. Men den födseln blev hennes död.

Hon skakade på huvudet.

– Far brukade säga att det var mitt fel, mumlade Moira och såg ner i marken.

Tuatha ryckte till, och hennes händer knöts.

– Sa han det? fråste hon ilsket.

Sedan ändrade hon tonläge, gick fram till Moira och grep tag i hennes haka så att deras ögon möttes.

– Moira, sa Tuatha allvarligt, det var inte ditt fel. Det var ingens fel. Ingen människa kan rå för att hon blev född. Förstår du det?

Moira log lite och nickade svagt. Tuatha såg belåten ut och släppte hennes haka.

– Jag ville bara att du skulle veta det, sa hon. Och nu...

Hon tog ett steg bakåt och visade på en vagn som stod och väntade på dem. Hästarna som drog den var vita som snö, och deras mörka ögon

betraktade Moira nyfiket. Den här vagnen var inte lika påkostad som den hon hade sett dagen innan, men den var ändå inte så dum. Hjulen var höga och såg ut att vara stabilt byggda, och mellan dem gick ett par trappsteg upp till en klotformad kupé. Vagnen var lika vit som hästarna, och den pryddes högst upp av en glänsande spira i form av en silvernål.

– Jag kan ge dig skjuts in till byn, sa Tuatha generöst. Det finns en värdshusvärd där som behöver hjälp, och du letar väl anställning nu, inte sant?

Moira nickade och stirrade på vagnen. Den verkade alldeles för fin för att hon överhuvudtaget skulle få komma i närheten av den, och nu skulle hon få åka i den. Klädd i kläder som inte hade tvättats på en vecka, och med ett hår som var i desperat behov av en kam. Tuatha gled uppför vagnstrappan och öppnade den lilla dörren med ett inbjudande leende. Moira kastade en blick på Tias, som var fullt upptagen av att undersöka silvernålen på vagnstaket, och ryckte på axlarna. Hon klev upp i vagnen och sjönk med en belåten suck ner på de mångfärgade dunkuddarna. Tuatha satte sig mittemot henne och betraktade henne med klara grågröna ögon. Vagnen började röra sig, och trots att ingen kusk hade syns till travade hästarna på lika lugnt som om det hade funnits en. Moiras blick var som fastklistrad vid utsikten som fönstret erbjöd, och för en god stund var det alldeles tyst i vagnen.

– Du ska veta att du är mycket lik Magda, sa Tuatha plötsligt.

Moira ryckte till och slet ögonen från fälten utanför.

– Är jag? frågade hon.

Tuatha nickade.

– Både till sättet och till utseendet, sa hon. Ni har likadana ögon. Samma mån om allt levande. Magda brukade som liten flicka ta in skadade fjärilar och humlor och mata dem med sockervatten tills de blev friska igen.

Hon log lite vid minnet. Moira satt mycket stilla.

– Kan du... berätta mer om min mor? bad hon tyst.

Tuatha lutade sig tillbaka i sätet och slöt ögonen för att minnas tydligare.

– Hon och jag växte upp som systrar, berättade hon. Vi bodde på samma gata i Pellira. Ett par hus längre bort bodde också Matti. Du vet att han inte växte upp på Hattkullen?

Moira nickade. Det visste hon. Det var hennes farfars bror som hade fått gården i arv, men han hade dött utan några barn när far var i femtonårsåldern. Hattkullen hade gått till Mattis far, och sedan passerat vidare till Matti själv. Tuatha fortsatte.

– Nog hade väl din far alltid haft ett gott öga till Magda, han brukade bara dansa med henne på alla marknader. Men det var först när de båda var 17 år som Matti vågade fråga ifall hon ville bli hans fästeflicka. Åh, vad Magda var lycklig den kvällen. Jag hade aldrig sett henne sådan.

Den rödhåriga kvinnan suckade igen.

– De gifte sig året därpå. Jag var Magdas bästa vän, så det var förstås jag som blev hennes blomsterflicka. Det var min uppgift att strö blomblad framför paret när de avgav sina löften. Magda lyste av lycka där hon stod bredvid Matti. Hon älskade honom verkligen. Hon gjorde allt för att göra honom lycklig.

Tuatha tystnade och blickade sorgset ut genom fönstret. För ett ögonblick var allt som hördes hästarnas trampande och gnisslet från vagnshjul.

– Det första barnet, din bror, föddes året efter, sa Tuatha, och det lät som om hon tvingade sig själv att fortsätta. Den födseln tog hårt på Magdas krafter, hennes kropp var inte byggd för havandeskap. Det var därför som de väntade så länge med nästa barn. Och det blev det barnet som tog slut på henne.

Tysta tårar trillade nerför Tuathas kinder, men hennes röst var ändå förvånansvärt stadig. Moira hade en vass klump i halsen, och hon blinkade häftigt.

– Försökte du inte... hindra henne från att bli havande igen? fick hon fram.

– Jo, svarade Tuatha tonlöst. Jag försökte. Men det var förgäves. Magda var fast besluten att få ytterligare ett barn. ”För Matti”. Allt hon gjorde var ”för Matti.”

Det blixtrade till av plötslig avsky i Tuathas ögon, men hon lugnade sig snart.

– Förlåt, sa hon till Moira med ett blekt leende. Det tjänar ingen till att hata en död man. Det gör ingen nytta alls. Jag tror att vi börjar närma oss nu.

Hon reste sig till hälften och kastade en blick utåt. Fälten hade ersatts av låga hus i korsvirke, med hemtrevliga små balkonger hängande ungefär en fot över vagnens tak. Byn verkade prydligare än Pellira, renare på något sätt. Utan någon som helst order saktade hästarna ner och skrittade nu relativt lugnt längs gatan, som om de aktade sig noga för att trampa någon av de förbipasserande på tårna. Människorna som nyfiket stannade för att betrakta ekipaget var alla klädda i kläder som var, nåja, åtminstone betydligt helare och renare än Pellirabornas. Färgerna var annorlunda, klarare och vackrare. Många hade blommor eller fjädrar i mössa och knapphål, och själva knapparna var så välpolerade att Moira närapå blev bländad. Hon hade aldrig förr skådat en sådan prakt.

– Här har vi då värdshuset, sa Tuatha, och hon hann inte mer än avsluta meningen förrän vagnen stannade helt. Värdens namn är herr Kanrei. Du gör bäst i att tilltala honom med det, annars kan du göra honom ilsk. Och det vill du inte, ta mitt ord på det.

Hon log en aning. Moira reste från sätet och hissade upp sin ränsel på ryggen. Nervöst började hon släta till håret. Tuatha log lugnande.

– Var inte orolig, sa hon medmjuk röst. Du kommer att få anställning. Borgen tar så mycket arbete att en bra tjänsteflicka är sällsynt i Enasos.

Hon nickade åt en hög vitskimrande mur som höjde sig över hustaken. Det måste vara en del av den borg som Moira hade sett, men bara ett stycke av den syntes. Det var en enorm byggnad, och den lyste som en ädelsten i solskenet. Moira slet blicken från den ståtliga synen och försökte koncentrera sig på sin uppgift. Hon tackade Tuatha Emgah så hjärtligt hon förmådde för både skjuts och berättelsen, och sedan öppnade hon vagnsdörren. Försiktigt gick hon nerför trappan för att inte snubbla. Den nötta träskylten ovanför värdshusets ingång berättade att dess namn var ”Lordens Rastplats”, och att innehavaren var en viss herr Kanrei. Dörren stod en smula på glänt, och en ljuvlig doft av mat kom därifrån. Moira kastade en blick bakåt mot Tuatha, som nickade uppmuntrande. Så klev hon in på värdshuset. Det var tomt sänar som på en äldre man, vars kropp hade hasat så långt ner att han halvlåg över bordet. Hans ögon var slutna, och det stank av billigt öl runt honom. Moira skakade medlidsamt på huvudet och såg sig omkring.

– Hallå? ropade hon provande. Är det någon här?

Det hördes en ljudlig snarkning från den berusade mannen, men han vaknade inte. Så slamrade det till från dörren bakom disken, och sedan hördes ett förvånat utrop.

– Vem? Vad? När? Hur?

Dörren öppnades och en mycket liten man stack ut ett rynkigt ansikte. Han plirade på Moira ett ögonblick med förvirrad min.

– God dag, sa hon artigt. Har ni öppet eller ska jag komma tillbaka senare?

Mannen blinkade ett par gånger. Sedan ruskade han på sig, som för att väcka sig själv, och steg fram bakåt disken. Den nådde honom till bröstkorgen. Mannen var klädd i en enkel vit skjorta i linne, och grövre bruna brigga. Över detta bar han ett ytterst smutsigt förkläde, och i händerna höll han en trasa som han torkade sig på.

– Jodå, vi har öppet, sa han med en överraskande stark röst för att vara en så liten människa. Det är bara inte så mycket folk här vid den här tiden på dagen. Kan jag stå till tjänst med något?

– Ja... Jag hörde att ni sökte tjänstefolk, sa Moira. Så jag hoppades att det var jag som kunde vara till hjälp för er.

Mannen tittade på henne, värderade henne med blicken. Sedan suckade han tungt.

– Jag antar att jag inte har något större val, sa han. Svårt att få tag på bra tjänstefolk nuförtiden. En annan har ju bara sin Wenda kvar nu... Vad heter du?

– Moira, svarade Moira.

– Bra namn, konstaterade mannen. Kort och enkelt att minnas. Så Moira, kan du laga mat och diska?

– Jodå, sådana saker har jag gjort i hela mitt liv, sa hon ärligt. Det kan jag.

– Ännu bättre. I annat fall skulle jag fråga efter tidigare arbetsplatser och certifikat, men nu tänker jag strunta i det. Är man i nöd så är man, och du ser pålitlig ut. Är du pålitlig?

Moira nickade.

– Tillräckligt, sa hon.

– Det räcker bra, smålog herr Kanrei. Moira, du är anställd. Din lön kommer att vara två bronsstycken i veckan samt kost och logi. Kom med mig så ska jag visa dig dina arbetsuppgifter.

Han ledde henne in till köket. Där var fruktansvärt varmt eftersom en mäktig brasa brann på den öppna härden. Över elden hängde en svart järngryta, många gånger större än den på Hattkullan, i en krok som kunde höjas och sänkas. Från grytan hördes ett lågt puttrande. Mitt på kökets stenbelagda golv stod flera långa bord som var belamrade av fat fulla med frukt och bröd, korgar med ägg, krus med oljor, burkar och dosor med kryddor och torkade örter, en skärbräda nersölad med fiskrester och tusen andra saker. Allt var halvfärdigt, ofullbordat. På en pall en bit från elden satt en medelålders kvinna och plockade en höna. Hon verkade mycket trött, men log svagt mot Moira när hon såg henne.

– Du ser hur det ser ut här, sa herr Kanrei och suckade på nytt. Det är svårt för två gamla människor att göra tios arbete. Wenda, det här är Moira.

Kvinnan vid elden sken upp, torkade händerna på sitt fläckade förkläde och fattade Moiras.

– Välkommen till ”Lordens Rastplats”, sa hon och log ett strålande leende med rynkiga läppar. Kalla mig tant Wenda, det gör alla. Till och med Terram, när han är på det humöret, fast han är månaden äldre.

Hon flinade brett mot herr Kanrei, som gjorde en otålig gest med ena handen.

– Kan vi återvända till väsentligheterna nu, Wenda? bad han med något desperat i blicken. Vi har mycket att göra.

– Vad blir min uppgift? frågade Moira, ivrig att hjälpa till.

Herr Kanrei for med blicken över borden med stressad blick.

– Börja med att knåda till en pajdeg, sa han efter ett ögonblicks betänketid. Sedan kan du ta ut bröden som jag precis satte i ugnen, koka de där äggen, hacka svamp och lök till pajen... Nej vänta! Wenda, du gör i ordning pajfyllningen. Moira är ansvarig för kycklingen.

När värdshusvärden hade delat ut sina något förvirrade order försvann han ut i skänkrummet, förmodligen för att sjasa bort mannen som låg där

och sov. Moira såg sig om på jakt efter en kniv att skära snitt i den plockade kycklingen, och ställde sig så att förbereda den inför att bli fylld med plommon och äpplen.

– Varför är det så bråttom? frågade hon försiktigt efter en stunds måttande med kniven. Jag menar, det sitter ju knappt någon vid borden.

Tant Wenda log lite.

– Inte ännu, nej, sa hon och ställde sig vid bordet för att hacka rödlök. Men ikväll kommer lorden och hans följe för att se ifall ”Rastplatsen” ännu går med förtjänst. Om den inte gör det så vill nåden ha tillbaka pengarna som Terram lånade av honom för att betala råvarorna. Då går hans lilla livsverk omkull, och vi två gamla människor får tigga på Enasos’ gator. Så vi måste se till att allting är färdigt och fint, ser du. Allt måste finnas, vi måste vara beredda på vad lorden än vill ha. Och det är så bråttom, så bråttom. Det är därför som Terram är så nervös.

Moira nickade förstående och återgick sedan till kycklingen.

.....

De arbetade febrilt hela den eftermiddagen, skalade och hackade, fyllde och stoppade, rensade och plockade. Innan mörkret föll på ordentligt utanför tände herr Kanrei facklor vid dörren och längs väggarna för att sprida ljus. Det behövdes inte i köket eftersom brasan lyste upp så väl. Efter att Moira hade ställt in den nygjorda svamppajen i ugnen som värmdes upp av brasan, började hon polera alla fat och bågare inför lordens besök. Det gällde att göra ett gott intryck, det hade hon förstått. Herr Kanrei sprang runt och provsmakade på alla godsakerna (och uttryckte sitt stora gillande av Moiras kyckling), men han verkade för spänd för att kunna slappna av. Till slut fick tant Wenda nog.

– Terram, sa hon strängt. Sluta irra runt som en äggsjuk höna. Lorden kommer inte att tycka bättre om ”Rastplatsen” bara för att du oroar dig så.

– Jag vet det, suckade värdshusvärden. Men jag kan inte låta bli. Det är så mycket som hänger på det här...

Tant Wenda nickade och klappade honom lugnande över det tunna vita håret.

– Ta det bara försiktigt, så ska du se att det går bra, sa hon med trygg röst.

– Vill ni att jag ska göra i ordning en kopp te åt er, herr Kanrei? frågade Moira vänligt.

Den gamle mannen skakade på huvudet.

– Snällt av dig, Moira, sa han. Men jag klarar mig. Ta på dig ett rent förkläde istället, det får bli du som serverar ikväll. De hänger där borta på kroken.

Han nickade åt vedhögen i borte hörnet, där ett antal vita förkläden hängde. Moira tog ett av dem och knöt det prydligt om midjan.

– Låt skatan din stanna kvar där också, inflikade herr Kanrei som i förbifarten. Jag tror inte att lorden uppskattar dun i maten.

Skatan? Åh, javisst. Tias. Han hade suttit på Moiras axel under alla förberedelser, hon hade nästan glömt att han fanns där. De enda gånger han hade gjort sig påmind var när han nafsade henne i nacken för att hon skulle ge honom en munsbit av det hon höll på att laga till. Moira satte handen framför fågeln, och han hoppade upp på den.

– Nu får du vara en lydig skata och stanna här medan jag arbetar, förmanade hon, trots att hon hade en bestämd känsla av att Tias tänkte ge blanka tusan i hennes order.

I vilket fall satte hon ner honom på vedhögen, där han med stor missbelåtenhet bligade på henne. Hon struntade i det, för nu hördes nämligen ett buller från skänkrummet. Herr Kanrei hoppade till med sina mörka ögon uppspärade.

– Det är lorden! utbrast han förskräckt. Åh, jag måste ut och hälsa honom välkommen... Moira, var snäll och kamma dig innan du bär ut första rätten, tack...

Han försvann ut i skänkrummet.

– Ers Nåd, hörde de honom säga med ödmjuk röst. Ni gör mig och mitt värdshus en stor ära genom att besöka oss... Jag ska genast säga till om mat, snälla, sätt Er...

– Tack värdshusvärd. Jag hoppas att vi inte är för tidiga?

Moiras hjärta stannade, och i nästa ögonblick bultade det hårt igen. Den rösten... Den var bekant, definitivt bekant. Hon smög fram till dörren och kikade ut genom en smal springa.

– Att tjuvlyssna är en ful ovana, smålog tant Wenda och hötte lekfullt med pekfingret.

Men Moira brydde sig inte om själva lyssnandet. Hon var fullt upptagen med att titta. Det var *han*. Den grönögde, på hästen.